

SERGIU
SOMEȘAN

CUM FAC
DRAG[♂]STE
TAURII[♀]

Cuprins

CUM FAC DRAGOSTE TAURII.....	5
SEX ÎN TREI PE MALUL MUREȘULUI.....	39
O VERIȘOARĂ SEXY ȘI DULCE	59
NEVĂSTUICA ȘEFULUI MEU.....	75
TEORIA TELEGONIEI SAU CU CINE SEAMĂNĂ COPIII UNEI FEMEI	95
O POVESTE CU GEMETEȘI CU GEMENE	117
SEX CU PERFUZIA ÎN VENĂ	127
MOȘ COSTACHE ȘI BLESTEMUL LUI SARGON.....	141

Cum fac dragoste taurii

Despre Moș Costache ăsta despre care o să vă tot povestesc câteva seri la rând am auzit cu totul întâmplător de la Gilu, un coleg de la aprovizionare, care a rămas de-a dreptul uimit când a auzit că eu nu știam nimic de el.

— Păi cum, mă Sorine, să nu auzi tu de cel mai bun povestitor pe care îl are Institutul nostru?!

Sorin eram eu, și Institutul nostru era locul unde dădeam cu sapa vreo sută de bărbați și femei de toate vârstele și calificările. N-o să vă spun acum despre care Institut anume este vorba pentru că nu contează chiar așa de mult, și n-aș vrea să fiu dat afară dacă unii șefi se vor recunoaște în povestirile lui Costache.

Nu auzisem de el și pace, așa că imediat după încheierea programului Gilu m-a târât până la berăria de lângă Institut, dar după ce a făcut ochii roată prin încăperea aproape plină de amatori de bere, a făcut stânga înapoi și a spus:

— Nu-i aici, așa că hai mai departe. Precis e la Mădălina.

— Unde naiba e crâșma asta, că n-am auzit de ea?, am întrebat derutat, pentru că poate nu cunoșteam eu bibliotecile din cartier, dar precis știam crâșmele. De, ca omul tânăr și fără obligații.

— Nu știi cum îi zice la local, dar pentru că acolo servește o fată drăguță pe care-o cheamă Mădălina, toți îi zic așa.

— Aha, am făcut eu lămurit. E vorba de barul ăla micuț din spatele blocurilor. Îl știu... dar nu-i cam scump acolo?

— Scump, nescump, hai să mergem. Când merge acolo Moș Costache are câte una gogonată rău, așa că merită să dăm un ban în plus.

La ușa barului, după ce a privit o clipă înăuntru, s-a oprit și m-a avertizat:

— Să nu cumva să te pună dracu' să faci vreun pariu cu Moș Costache, fiindcă o să pierzi. Eu am pierdut vreo trei pariuri până acum și m-am lecuit.

S-a încruntat și a spus:

— Și ai grijă, că îi place numai băutura scumpă, așa că nu te arunca la pariat.

Astfel avertizat, am intrat amândoi în bar și am luat loc la masa lui Moș Costache, unde mai erau încă doi clienți, tot angajați ai Institutului, pe care îi cunoșteam din vedere.

Înainte să comandăm ceva, Gilu l-a întrebat pe Moș Costache, pe care acum îmi dădeam seama că îl văzusem de câteva ori în spatele geamului gheretei de la poartă, dar nu-i dădusem importanță:

— Păi cum, Moș Costache, încă n-ai început să povestești nimic?

Moș Costache nu a spus nici un cuvânt, ci doar a arătat spre raftul cel mai de sus din spatele tejghelei.

Acolo scânteiau ca niște imense rubine trei sticle de vin Porto Ruby.

— Vinul ăsta este unul dintre cele mai bune vinuri pe care le-am descoperit: se lasă la maturat șase ani numai în butoaie făcute din stejar franțuzesc, iar rezultatul îl puteți vedea acolo. Numai vinul Porto Tawny îl mai întrece, dar ăla are de obicei zece ani de maturare și este scump ca naiba. Dar fac toți banii și unul, și altul, credeți-mă!

— Mda, am spus eu sceptic după ce am privit spre raftul cu pricina, dar și prețul e pe măsură: o sută de lei o sticlă de trei sferturi...

— Te asigur că merită prețul până la ultimul leu, dar pentru că este totuși cam piperat pentru o simplă zi de luni când nu avem cine știe ce de sărbătorit, hai să luăm un alt vin rubiniu și o să-l bem cu ochii la sticlele de Porto.

Propunerea era rezonabilă, așa că am comandat două sticle mai accesibile ca preț, am văzut că toți priveau țintă la Moș Costache, care în cele din urmă, după ce a dat pe gât primul pahar, a spus:

— Bag seamă că voi așteptați ceva de la mine?

— Eu nu știu de ce o tot lungești atât, când știi foarte bine ce așteptăm, a spus Gilu cu nerăbdare.

— Păi, să încep atunci și să nu vă mai fierb, că văd că în seara asta sunteți tare nerăbdători.

Și-a mai pus un pahar, apoi a început să povestească pe îndelete, cu o voce adâncă și ușor persuasivă atunci când ajungea la fapte mai interesante:

— În urmă cu foarte mulți ani, când eram eu foarte tânăr și nebun, mă rog, nebun am rămas și acum, numai tinerețea s-a cam dus, am cunoscut o femeie grozavă, Mandarină îi ziceau toți.

— Ce fel de nume este acesta, Mandarină?, am întrebat eu curios.

Moș Costache m-a privit înțelept și răbdător peste rama ochelarilor și, după ce a mustăcit un zâmbet ușor, mi-a răspuns:

— De fapt, se numea Alexandrina, dar toată lumea îi zicea Mandarină datorită unei întâmplări de la o petrecere care a avut loc chiar la Institut. Dar o să ajung și acolo dacă mă lăsați să vă spun totul de la început.

După ce, în chip de scuză, i-am umplut iar paharul gol, am făcut semn să continue:

— Eram șofer de vreo doi ani la Institutul de Selecție când s-a angajat Mandarină, așa că îi cunosc povestea mai bine decât oricine altcineva. Trăgând de volan toată ziua când cu unul, când cu altul alături, află o mulțime de lucruri. Mai ales că atunci când se întinde în față un drum lung oricine simte nevoia să-și descarce sufletul, să bârfească puțin – și uite o temă gratis pentru cei interesați de un doctorat în psihologie: dacă bărbații vorbesc despre realizările sau neîmplinirile lor, femeile vorbesc mai mult despre realizările și neîmplinirile altora.

A gustat puțin din paharul cu vin din fața lui, a privit cu jind spre cele trei sticle de vin Porto Ruby, a oftat ușor și a continuat:

— Și ca să terminăm odată și cu discuțiile pe marginea Institutului, mai bine vă spun eu de la bun început, ca să nu aveți o surpriză mai târziu.

Se numea destul de anodin: Institutul de Selecție și Ameliorare. Ei, și acum, ce credeți că selectăm și ameliorăm noi aici? Cartofi? Aș. Sfeclă? Nici atât. Colectăm, selectăm și ameliorăm spermă de taur. Cineva acolo sus pe la Ministerul Agriculturii are o bună doză de umor, nu-i așa? Dar, cum la numai un kilometru de noi era Institutul Cartofului, iar la numai două sole mai departe tronează Institutul Sfeclei de Zahăr, de ce ar mira pe cineva că există și un institut de selecție a spermei de taur? Că tot de Ministerul Agriculturii ține. Eufemismul folosit îl înțeleg destul de bine, că nu era să-i zică pe tabla de la poartă Institutul de Selecție a Spermei de Taur, să râdă toți cei care ne trec pe la poartă, deși pe acte chiar așa scrie, titulatura completă. E adevărat că până să vin eu se colecta, selecta și ameliora și spermă de suine – porci adică –, cabaline și ovine. Între timp, se pare că specializarea a făcut ravagii, așa că am rămas numai cu taurii. E distractiv când mă duc cu câte o cucoană de-asta de la birou, contabilă sau simplă funcționară, pe la bancă sau la vreo instituție oarecare cu un ordin de plată sau altă hârtie. Dacă dă peste o femeie, printr-un fel de solidaritate tacită, nu se întâmplă mare lucru, dar, dacă dă peste un bărbat, ăsta, după ce citește pe acte toată titulatura instituției, se simte dator să se aplece complice spre ea și să o întrebe:

— Așa, din simplă curiozitate, cum procedați cu taurii să le colectați sperma?

În funcție de vechime, tupeu sau vârstă, femeile roșesc, se pierd ori se fac că nu au auzit întrebarea, ori în cel mai bun caz explică faptul că ele nu au nimic de-a face cu această operație care le stârnește tuturor curiozitatea.

Pentru că i-am mai pus o dată vin în pahar și se pare că i-a plăcut cum am procedat, a arătat cu ochiul spre paharul lui, pe care îl golise între timp. M-am conformat iar el a continuat:

— Și ca să nu vă stea mintea numai la operațiunea asta, mai bine vă spun acum cum se procedează, ca să mă puteți urmări mai departe. Colectarea spermei de taur se face la anumite ore ale zilei, pentru ca spermatozoizii să aibă mobilitatea și vitalitatea maxime. Pentru asta, i se ia taurului temperatura rectală, este plimbat un anumit număr de kilometri înaintea falsei monte, ce mai, e un întreg proces tehnologic, era să zic *show*. Când doctorul veterinar zice că totul e în regulă și dă undă verde, se duce taurul în spatele unui manechin de vacă prevăzut cu un fals vagin și, după ce dă de trei ori din trenul posterior, scoate câteva mugete pline de foc și se retrage să-și refacă rezerva de spermă pentru următoarea recoltare, iar un angajat ia falsul vagin și-l golește de spermă în vase frigorifice speciale. Și tot așa ani

în șir, până se constată că spermatozoizii lui nu mai sunt destul de activi, și este vândut pe nimica toată pentru sacrificare. După fiecare montă manechinul de vacă este aranjat, spălat, pieptănat și poate primi alt taur. Tristă viață pentru taur, nu? Mai ales că, poate, pe vremuri manechinul ăla o mai fi semănat cât de cât cu o vacă, dar când am ajuns eu acolo arăta mai mult a schelet din metal și plastic de pe care pieile au început să năpârlească și să cadă. Și totuși, când vede taurul arătarea aia de fier, plastic și piei năpârlite, parcă o vede pe Miss Univers a vacilor și se repede la ea plin de pasiune, gata, gata să o mute din loc. Uneori am impresia că dacă alături ar fi o vacă adevărată, nici unul dintre taurii ăștia dedulciți la manechin nu ar mai băga-o în seamă. După cum am zis, e trist, nu-i așa? Te face să privești puțin altfel viața. Și totuși, au și veterinarii dreptatea lor: după ce au dat pe un taur din rasa Holster cam tot atâția dolari cât a dat Real Madrid pe cel mai bun jucător al lor, parcă nu le vine să-l lase să-și facă de cap precum un fotbalist și să risipească cel mai prețios capital al lui: sperma. În loc să îl lase să se drăgostească cu o singură junincă naturală, îl păcălesc cu manechinul, îi iau sperma și, după ce o prelucrează, fecundază cu ea mii de vaci. Până și sexul la animale a devenit o afacere, și tare mi-e

teamă că într-o zi molima asta a eficienței se va întinde – dacă nu s-a întins deja – și la oameni.

A oftat greu, parcă îngrozit de o asemenea perspectivă, a mai băut o gură de vin, apoi a continuat:

— Dar hai să nu cad pe panta filozofării ieftine, să las pe alții mai pricepuți să o facă, fiindcă, Doamne, ce le mai place la unii să facă pe Platon și Socrate, deși sunt tot un fel de ajutoare de băgători de seamă ca și mine. Să-mi zic așadar mai departe cuminte povestea și să nu uit că eu eram acolo un simplu șofer. Va să zică, după ce se colectează toată cantitatea planificată pentru o zi, se pune în vase frigorifice, și abia apoi intervin eu, care cu viteză maximă transport sperma proaspăt recoltată la Institut, unde laborantele o verifică, o selectează în funcție de performanțe, o amestecă cu albuș de ou și o pregătesc în dozele necesare pentru inseminarea artificială a vacilor, apoi o congelează în azot lichid. Simplu, nu? Și, din câte v-ați dat seama, nici măcar laborantele nu sunt pe lângă taur când se colectează sperma, darămite contabilele sau funcționarele. Locul unde se întâmpla operațiunea asta era la vreo doi kilometri de Institut, în niște șoproane vechi și, din câte mi se spusese, asta era cea mai critică fază, așa că acceleram cât puteam ca să nu moară în fașă tineretul bovin al țării.

A rămas minute în șir cu ochii pierduți în rubiniul sticlelor de pe raft, dar de data asta nu am mai îndrăznit niciunul să îl deranjăm, și în cele din urmă a continuat:

— Și totuși am impresia că aproape fiecare bărbat din afară care stă de vorbă cu vreuna dintre angajatele noastre își imaginează că ele fac striptease pe lângă taur ca să-l facă să ejaculeze. Ei bine, trebuie să mărturisesc că aici am și eu un pic de vină. La nici o lună după ce s-a angajat Alexandrina asta la noi, am văzut că numărul de bărbați pe unitatea de suprafață a instituției crește brusc. Electricieni, instalatori și tot soiul de bărbați dubioși, care, da, ar fi trebuit să vină din când în când pe la noi, dar nu dădeau cu lunile nici dacă le cădeai în genunchi la telefon, acum se călcau pur și simplu în picioare. Și, a naibii treabă, deși în camera numărul șase nu era nici un contor electric și nici măcar o chiuvetă, toți dădeau năvală acolo de parcă erau tauri Holster în căutarea manechinului. Nu mi-a luat mult să văd pe cine considerau ei manechin: pe Alexandrina. Pe vreo doi dintre ăștia, mai insistenți, i-am întrebat așa, șoptit, ca și cum le-aș fi împărtășit o mare taină: „Mă, voi știți de ce au angajat-o ăștia pe Alexandrina aici?“. Cum niciunul nu părea să știe – sau presupuneau cel mult că e vreo pilă a cuiva, după cum arăta –, eu, care șofer fiind se